

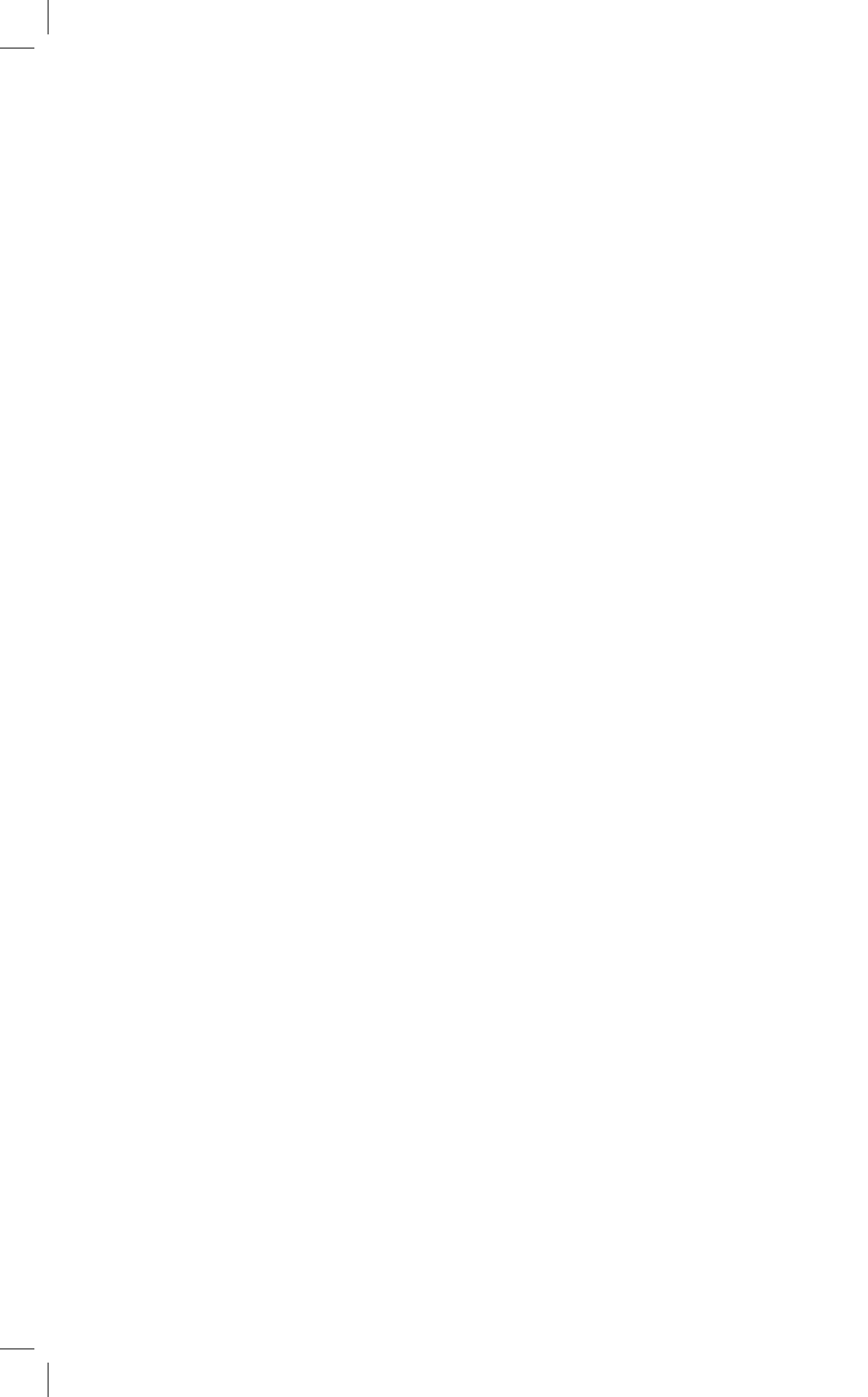
МАЈКЛ БОНД

МЕДА ЗВАНИ
ПЕДИНГТОН

Приче о лејендарном меди, ексіерџу за невоље

илусџировала ПЕГИ ФОРТНАМ

МЕДА ЗВАНИ ПЕДИНГТОН

Мајкл Бонд, аутор скоро сто књига, рођен је у Њуберију, у Беркширу 1926 године. Одрастао је у Редингу. Са четрнаест година по напуштању школе, ради годину дана у адвокатској канцеларији, а следеће године се придружује ББЦ као техничар. Током рата служио је у РАФ и у Армији. Било је то 1947. године у Каиру, када је написао прву причу.

Причу је објавио часопис *Лондон оџинион*, али пре него што је постао прави писац провео је много срећних година у ББЦ као камерман.

Инспирацију за ову најпопуларнију креацију добио је једне снежне божићне вечери. Док је тражио неко склониште у Селфрицу да се склони од снега, наишао је на малог плишаног медведа, остављеног на полици. Тако се у ствари родила идеја о Меди званом Педингтон, први пут објављеном 1958. Медведи не захтевају много подстицања, и Педингтон је од тада испунио странице четрнаест збирки прича, многих сликовница и других творевина писаних за дечија срца свих узраста.

Мајкл је два пута био награђен за допринос дечијој литератури: 1977. је награђен од ОБЕ, а 2002. је у његову част приређена изложба у Националној галерији у Лондону када је прослављан век дечијих писаца. Живи у Лондону.

Прво њојлавље

МОЛИМ ВАС, ПАЗИТЕ НА ОВОГ МЕДУ

ГОСПОДИН И ГОСПОЂА БРАУН упознали су Педингтона на железничкој станици. Он је у ствари тако и добио то, за медведа необично име, јер је Педингтон био назив те железничке станице. Браунови су чекали своју ћерку Џуди, која је за распуст долазила кући из интерната. Био је топао летњи дан и станица је била препуна људи који су ишли на море. Возови су тутњали, разглас је трештао, носачи су нешто довикивали један другом, било је

толико бучно да је господин Браун, који га је први угледао, морао својој жени неколико пута да понови пре него што га је разумела.

„*Megveg?* На станици Педингтон?“ Госпођа Браун зачуђено погледа мужа. „Не буди смешан, Хенри. То је немогуће!“

Господин Браун намести наочаре. „Ту је“, инсистирао је. „Јасно сам га видео. Тамо код сталка за бицикле. Носио је неки чудан шешир“.

Не чекајући одговор, ухвати своју жену за руку и поведе је кроз гужву – око колица са чоколадом и шољицама чаја, поред штанда за продају књига, између две гомиле књига према шалтеру за изгубљене ствари.

„Ево ти“, победоносно објави, „као што сам рекао!“

Госпођа Браун је следила правац његове руке и назрела је малу крзнату ствар у сенци. Изгледало је да седи на некаквом коферу, а око врата му је била закачена налепница на којој је нешто писало. Кофер је био стар и излупан, а са стране је великим словима писало „НА ПУТУ“.

Госпођа Браун пригрли свог мужа. „Хенри“, узвикну, „ипак си ти у праву. То *јест* медвед“.

Погледала је тамо мало пажљивије. Чинило се да је то веома необична врста медведа. Био је браон боје, прилично прљаве браон и носио је неки много чудан шешир широког обода, баш као што је господин Браун рекао. Испод тог обода, два велика округла ока буљила су у њу.

Схвативши да они од њега нешто очекују, меда устаде, подиже шешир откривајући два црна увета. „Добар дан“, рече јасним гласићем.

„Овај . . . добар дан“, одговори господин Браун сумњичаво. На тренутак завлада тишина. Меда их је испитивачки посматрао. „Да ли могу да вам помогнем?“

Господин Браун је изгледао прилично посрамљено. „Па . . . не. Овај, у ствари, ми смо се питали да ли ми Вама можемо помоћи“.

Госпођа Браун се сагну. „Ти си веома мали медвед“, рече.

Меда дубоко уздахну. „Моја врста је веома ретка“, одговори поносно. „И тамо одакле долазим веома нас је мало“.

„А где је то?“, упита госпођа Браун.

Меда се опрезно осврну, а онда одговори. „Најгушћа шума Перуа. Стварно не бих смео да будем овде. Ја сам слепи путник!“

„Слепи путник?“ Глас господина Брауна је постао тиши и нервозно је гледао преко рамена. Скоро да је очекивао да види полицајца поред себе, како све то записује у бележницу.

„Да“, рече меда. „Знате, ја сам емигрирао“. Очи му постадоше тужне. „Живео сам са тетком Луси у Перуу, али она је морала да оде у дом за пензионисане меда“.

„Па нећеш ваљда рећи да си сам превалио толики пут из Јужне Америке?!“, узвикну госпођа Браун.

Меда климну главом. „Тетка Луси је често говорила да треба да емигрирам када будем довољно порастао. Зато ме је и научила да говорим енглески“.

„Али како си се сналазио за храну?“, питао је господин Браун. „Сигурно си изгладнео“.

Меда се сагну и кључићем, који је носио око врата, отвори кофер и узвуче једну готово празну теглу. „Јео сам мармеладу“, рече прилично поносно. „Медведи воле мармеладу. А живео сам у чамцу за спасавање“.

„Па шта ћеш сада да радиш?“, интересовао се господин Браун. „Не можеш само да седиш на станици Педингтон и чекаш да се нешто деси“.

„Ма бићу ја добро . . . Надам се“. Меда се

сагну да подигне свој кофер, а госпођа Браун спази натпис на трачици. Писало је само: „Пазите на овог меду, хвала!“

Молећиво се окрену према свом мужу. „Ох, Хенри, *шиа* ћемо да радимо? Не можемо га тек тако оставити овде. Ко зна шта му се може догодити. Лондон је тако велико место када немаш где да одеш. Зашто не пођеш са нама и не останеш неколико дана?“

Господин Браун је оклевао. „Али, Мери, душо, не можемо да га узмемо . . . не тек тако. Уосталом . . .“

„Уосталом, *шиа*?“, глас госпође Браун постаде одлучнији. Погледала је у медведа. „Тако је сладак. И биће сјајно друштво за Џонатана и Џуди. Макар и накратко. Никада нам не би опростили када би знали да смо га овде оставили“.

„Све ово изгледа прилично нерегуларно“, рече господин Браун сумњичаво. „Сигуран сам да постоји неки закон који ово регулише“. Сагну се. „Да ли би желео да пођеш са нама и останеш код нас?“, упита. „Мислим“, брзо додаде да не би увредио меду, „ако немаш ништа друго испланирано“.

Медведић поскочи, а шешир му скоро паде од узбуђења. „Ох, да, молим вас. То бих тако

много волео. Немам где да одем, а сви изгледају као да некуда страшно журе“.

„Онда смо то решили“, брзо рече госпођа Браун, пре него што би њен муж могао да се предомисли. „И сваког јутра можеш да добијеш мармелладу за доручак и . . .“, покушавала је да се сети још нечега што би медведи волели да једу.

„Свакој јутра?“ Меда је изгледао као да не верује својим ушима. „То сам добијао само за специјалне прилике код куће. Мармелада је веома скупа у најгушћим шумама Перуа“.

„Е, онда ћеш је добијати сваког дана почевши од сутра“, додаде госпођа Браун, „а мед ћеш добијати недељом“. Меда постаде мало забринут. „Хоће ли то много коштати?“, упита. „Видите, ја и немам баш много новца“.

„Наравно да неће. Не бих ни помислила да ти наплатим. Од тебе очекујемо да будеш део породице, зар не, Хенри?“ Госпођа Браун погледа у свог мужа очекујући подршку.

„Наравно“, потврди господин Браун. „Уосталом“, додаде, „ако идеш кући са нама, треба да знаш наша имена. Ово је госпођа Браун, а ја сам господин Браун“.

Меда, учтиво, подиже свој шешир, два пута. „Ја заправо и немам име“, рече. „Само неко

перуанско које нико не може да разуме“.

„Онда ће бити добро да ти дамо једно енглеско име“, закључи госпођа Браун. „Тако ће ствари бити много лакше“. Разгледала је по станици тражећи инспирацију. „То мора бити нешто нарочито“, рече замишљено. Док је говорила, локомотива која је била на једном од колосека одједном затруби и воз поче да се креће. „Знам шта ћемо!“, узвикну. „Нашли смо те на станици Педингтон и тако ћемо те и звати – Педингтон!“

„Педингтон!“ Меда понови неколико пута да провери како звучи. „Изгледа као неко веома дугачко име“.

„Јединствено“, на то ће господин Браун. „Да, свиђа ми се Педингтон као име, нека буде тако“.

Госпођа Браун устаде. „Добро. Сада, Педингтоне, морам да дочекам Џуди, нашу ћеркицу, која стиже возом из интерната. Сигурна сам да си жедан након дугог пута, зато пођи са господином Брауном у бифе и он ће ти купити шољицу чаја“.

Педингтон олиза своје усне. „Ја сам веома жедан“, рече. „Од морске воде се ожедни“. Подиже свој кофер, натуче шешир на главу и учтиво махну шапом у правцу бифеа. „После

Вас, господине Браун“.

„Овај . . . хвала ти, Педингтоне“, промуца господин Браун.

„Сада, Хенри, припази на њега“, довикну госпођа Браун одлазивши. „И, за име Бога, када нађеш мало времена скини му тај натпис око врата. Тако изгледа као пакет. Сигурна сам да ће га носачи стрпати на колица за пртљаг ако га виде“.

Бифе је био претрпан када су ушли, али је господин Браун успео да нађе сто за двоје у ћошку. Док је стајао на столици, Педингтон је одмарао своје шапе на стакленој плочи стола. Радознало је посматрао око себе, док је господин Браун отишао да донесе чај. Призор где сви једу подсети га на то колико је гладан. На столу је стајала полупоједена земичка и баш кад је пружао шапу ка њој појави се конобарица и узе земичку.

„Немој то да једеш, душице“, рече пријатељски га потапшавши. „Никада се не зна ко је то дирао“.

Педингтон је био толико гладан да му није било битно ко је то дирао, али био је сувише учтив да нешто каже.

„Па, Педингтоне“, рече господин Браун док је стављао два врела чаја на сто и тањир пре-

пун колачића. „Хоће ли ти ово ићи уз чај?“

Педингтонове очи зацаклише. „То је веома лепо, хвала“, захвали се Педингтон, сумњичаво гледајући у чај. „Али, веома је тешко пити из шоље. Обично ми се глава заглави, или ми упадне шешир, а онда чај добије чудан укус“.

Господин Браун је оклевао. „Онда ми боље дај свој шешир. Сипаћу ти чај у тањире. То се углавном не ради у добром друштву, али сам сигуран да нико неће имати ништа против да то урадимо само овај пут“.

Док је господин Браун сипао чај, Педингтон скиде шешир и пажљиво га спусти на сто. Гладно је гледао у колаче, нарочито у један велики са џемом и шлагом који је господин Браун ставио испред њега.

„Изволи, Педингтоне“, рече. „Жао ми је што немају са мармеладом, али ово су најбољи које сам могао да добијем“.

„Драго ми је што сам емигрирао“, признаде Педингтон док је пружао шапу и привлачио тањир. „Шта мислите, да ли би неком сметало да стојим на столу док једем?“

Пре него што господин Браун успе да одговори, Педингтон се попе на сто и чврсто спусти шапу на колач. То је био веома велики колач, највећи и најлепљивији који је господин

Браун нашао и за неколико тренутака, велики део фила нашао је пут до Педингтонових бркова. Људи су почели да гуркају једни друге и показују у том правцу. Господин Браун пожелеле да је изабрао обичну празну земичку, али није био много упућен у медвеђа питања. Мешао је чај и гледао кроз прозор, претварајући се као да сваки дан пије чај с медведом на станици Педингтон.

„Хенри!“, глас његове жене врати га у стварност. „Хенри, шта радиш том јадном меди? Погледај га! Сав је умазан шлагом и џемом“.

Господин Браун је био збуњен. „Па изгледао је прилично гладно“, одговори невешто.

Госпођа Браун се окрену према ћерки. „Ево што се дешава када оставим твог оца самог на пет минута“.

Џуди плесну рукама узбуђено. „Ох, тата, хоће ли он стварно бити код нас?“

„Буде ли тако“, рече госпођа Браун „видим да ће неко други, а не твој отац, морати да пази на њега. Погледај само како се умазао“.

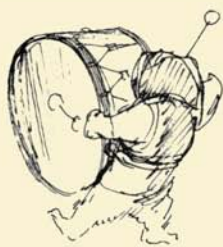
Педингтон, који је све време био сувише заинтересован за свој колач да би бринуо о томе шта се догађа, одједном постаде свестан да људи говоре о њему. Подиже поглед и виде госпођу Браун како стоји са малом девојчицом

Молим вас, пазиће на овој меду

насмејаних плавих очију и дуге плаве косе. Усправи се желећи да подигне свој шешир и у тој журби се оклизну на џем од јагода који је, некако, нашао свој пут до стаклене површине стола. Накратко је имао вртоглави осећај да су сви и све окренути наглавачке. Замлатара шапама кроз ваздух, а онда, пре него што би ико могао да га ухвати, направи салто уназад и плусну у тањирић са чајем. Како је чај био још увек врућ, брже боље се усправи и одмах затим угази у шољицу господина Брауна. Џуди се толико заценула од смеха да су јој сузе текле низ лице. „Ох, мама, зар није смешан!“, узвикну.

Пединиџон је медвед из њеруанских шума, који има знаџижељности деџеџа и снажан осећај за њравичности. Уџраво џај сџој врлина џа уваљује у мноџе у невоље док исџиражује џрадски живоџ Лондона.

Збоџ неуџољиве џлади за слаџкишима и склоности да сџвари схваџа буквално обична шеџња до џродавнице може се џреџвориџи у хаоџичну аванџуру.

Њеџова џуџкости, наивности и џрождрљивости дају њеџовом лику нарочиџу доџадљивости, збоџ које ћемо желеџи да ове џриче о медвеђим доџодовиџинама џрочиџамо џоново и џреџоручимо их друџима

ISBN 978-86-85337-49-9

9 788685 337499